

се лѣе, души се губятъ... Но и птицитѣ не падатъ по-долу: като стрѣли налитатъ, съ клюни мяса и кости разкъсватъ, кърви проливатъ, души губятъ...

Въ този бой билъ ранѣнъ птичиятъ царь — орелътъ. Пожелалъ той да се издигне въ сини небеса, но сили го напуснали; едва успѣлъ да отлети на страна отъ бойното поле. Кацналъ между клонитѣ на едно високо дърво.

V. Слѣдъ боя.

Свършилъ се боя. Звѣроветѣ се изпокрили въ своитѣ пещери. Птицитѣ отлетѣли къмъ гнѣздата си. Само орелътъ седи на дървото: ранѣнъ е, боленъ е, мъчно му е... а помощъ отъ никждѣ не очаква...

Въ това врѣме на близо миналъ единъ *ловецъ*. Цѣлъ день ходилъ той изъ гората и нищичко не убилъ. „Ехъ, изглежда че ще се върна съ празни ржцѣ у дома, си мислѣлъ той“. Но изведнѣжъ съглежда орела и се прицѣлилъ въ него. Орелътъ тогава проговорилъ:

— Не ме убивай, добрий юнако! По-добрѣ, вземи ме у дома си и ме храни три години, три мѣсеци и три дни. Ще

